

Αφιέρωμα στους γονείς μου Κώστα και Αθηνά Κυριακίδου Κολλίτση*Αννα - Νόλλη Κυριακίδου Κολλίτση*

Πατέρα μου,

Σε βλέπω ακόμα να σεργιανάς εις της Τζυρκάς τις στράτες.

Πάντοτε φορτωμένος με αγαθά, κουβαλητή, προμηθευτή μου εσύ, να λες
Κόρη μου;

Αξία έχει ο Άνθρωπος

Αξία η Ανθρωπιά

Αξία δεν έχουνε καμιά τα πλούτη

δεν έχουνε τα ρούχα, τα λούσα, τα προικιά,

Αξία έχει ο Άνθρωπος.

Αξία η Ανθρωπιά.

Σε βλέπω στην αρχόντισσας

Τζυρκάς το περιβόλι, να τριγυρνάς, να κόβεις, να κλαδεύεις, ν' αγγίζεις τον καρπό,
να χαιρετάς ξεχωριστά τους τρεις σου ευκαλύπτους

που στέκονταν περήφανα μπροστάρηδες, φρουροί του περιοβολιού σου.

Νάναι τάχατες εκεί;

Να στέκουν, να προσμένουν της προσφυγιάς το γυρισμό,

την άγια εκείνη ώρα που θα σημάνει Ανάσταση;

Ποιος ξέρει; να μου πει;

Σε βλέπω να πασκίζεις, πατέρα ακριβέ μου,

τη γιατρεία να δώσεις, σε χωριανούς, σε χωριανές και σε ξενοχωρίτες

Νάτους εκεί να καρτερούν με υπομονή και ελπίδα,
να βρούνε την υγεία.

Σε θυμάμαι, σύζυγε ακριβέ

της Αθηνάς Μαρκίδου,

της χωραϊτίσσας κυράς,

της συνετής δασκάλας,

που αγάπησε τον τόπο σου,

που φύλαξε το βιος σου,

που ανάστησέ σου τα παιδιά,

που δούλεψε μαζί σου,

που ήταν συντρόφισσα πιστή,

νοικοκυρά μεγάλη,

και όλοι είχανε να λεν για την αρχοντοσύνη,

την προκοπή, τις γνώσεις της, για την ανατροφή της,

τις όμορφες κουβέντες της, που απλές και μετρημένες, σωστές, μελετημένες, αγγίζανε σου την καρδιά, μαλάκωνε η ψυχή σου.

Την ελεήμονα κυρά, που η ψυχή της πάντα ήτανε άδολη, αγνή γεμάτη καλοσύνη.

Μητέρα και πατέρα μου, το γράψιμό μου τούτο το απλό κι απέριττο, μνημόσυνο ας είναι από εμάς, τα παιδιά σας, για Σας.

Δεχτείτε το, όπως πατέρα μου εσύ δέκτηκες εκείνη τη γλάστρα από του Τούρκου τα χέρια, με τα κρινάκια τα κάτασπρα, για να μοσχοβολούν στο τάφο σου στο αγαπημένο σου χωριό.

Δέξου το και συ Μάνα, όπως δέχεσαι τα λουλούδια μας στον τάφο σου, στη «Χώρα»

Λευκωσιάτισσα μας Εσύ

μα της Τζυρκάς καμάρι:

Μητέρα μας χρυσή.